

MECANICII '61

POLIBUC

O nouă și continuă
provocare

Foaie de suflet lunară a Asociației "Promoția '61 MECANICĂ"

Anul 2 Nr. 11-12 • noiembrie-decembrie 2006 • serie nouă Apare în fiecare ultimă joi a lunii

Editorial

BILANȚUL
cincinalului nr. 9

"Adunătură de mecanici"

Întâlnirea din octombrie

Noi despre NOI

Coasta de Azur

- prima parte -

Am gustat din raiul american

- partea a doua, Chicago -

Correspondență

Prietenie - partea I -

Fotografii de ultimă oră

La mulți ani

BILANȚUL cincinalului nr. 9

Adrian Popa

După întâlnirea de 45 de ani de la absolvire, deja gândurile (însoțite de speranțe) ne zboară spre aniversarea semicentenară din 2011.

Temeiuri de optimism pentru o participare cât mai numeroasă la Agapa 50 (care cu siguranță va fi precedată de "întâlniri pregătitoare") sunt:

1. Speranța de viață a Promoției – cu excepțiile dureroase cunoscute – se îndreaptă spre un minim de 75 de ani, ceea ce ne dă dreptul și ne obligă la a fi prezenți la strigarea catalogului în 2011.

Deja finele acestui an găsește în rândurile noastre un octogenar (Jon Argireanu), cel puțin 12 septuagenari (Gică Buciu, Gheorghe Calea, Gheorghe Caragea, Costel Marin, Florică Mindoiu, Marin Moise, Vasile Negrea, Costică Prică, amintindu-i doar pe cei care onorează întâlnirile noastre, chiar dacă mai rar).

2. Starea de sănătate și puterea de muncă a unora dintre noi susține și justifică această speranță. Mulți colegi sunt angrenați încă în activități lucrativă: toți profesorii universitari din Politehnică, Rodica Bărănescu, Mihai Cucu Dogaru, Dan Radu Dinescu, Sorin Dinescu, Constantin Dumitru, Corina Firuță, Florin Grosu, Florin Kessler, Carol Manițiu, Victor Pachiu, Riri Pop, Nelu Stănescu, Gigi Sorescu, Șerban Teodorescu, Mirel Vanca și alții.

continuare în pag. 16

"ADUNATURA" DE MECANICI

Întâlnirea din octombrie

Nae Enescu

De data asta: "curată adunătură"! Doar "15 bucăți" participanți, incluzând aici și pe doamnele soațe: Adelina Bone, Gabi Gheorghe, Nina Olaru. Deci dac-ar fi s-o luăm pe cinstite, doar o duzină de mecanici '61 și-au onorat ASOCIAȚIA! Aș zice niste vorbe de la mine din "Comuna Militari", dar mă abțin. De ce? Pentru că atmosfera a fost formidabilă! Niște apaluze reținute au marcat anunțul Boss-ului Asociației, Ion Stănescu, precum că el și cu Victor Pachiu vor suporta costul consumației, deci "traii nineacă pe banii babachii"... Mulțumim, băieți! De ce atâta amabilitate? Pentru că cei doi iubiți colegi ai noștri urmau să-și sărbătorească aniversările în luna noiembrie! La mulți ani din toată inima!

Începutul a fost tare: Conu Nelu Stănescu ne prezintă (în poză "în original") sticla de Martini pusă la dispoziția doamnelor. Pentru gașperi (ca să nu zic "domni") o sticlă de Remmy Martin cu toată trena de arome apetisante!

Mese ocupate 4, fiecare cum și-a găsit locul: Masa 1: Gheorghe Caragea (zis Caiată), Radu Gruia (zis Gulie); Radu Stoian (fără "zis") și Marian Grădișteanu (alias Griș). Masa 2: (într-o ordine dezordonată) este populată de: Rodica Nicolescu (our former Cheef), Nina Olaru (zeloasa secretară a Asociației), Ion Stănescu (actualul șef cu puteri ab-

solute), Vasile (Valy) Gheorghe, iubita și devotata lui soție Gaby Gheorghe și, "cu voia dumneavoastră, ultimul de pe listă" (vezi Ion Iliescu) Nae (zis Nae) Enescu. Masa 3: doar doi combatanți: Mircea Zainea (Spicică) și Costel Marin, parcă zăpăcit de atmosfera intimă a întâlnirii noastre! Dar să nu uităm că vraja de la masa 3 a fost creată de colegul nostru Adrian (Șobo) Popa, viitorul primar al urbei Călugărenilor, pe care, nu știu de fapt la ce masă să-l plasez, el fiind ubicuu pe traiectorie...Ultima masă (but not the

least!) este ocupată de Corina Fîruță (cea mai de bază editoare a revistei noastre), Adelina Bone și, la remorca ei, Stan Bone, cel mai tare organizator de petreceri colegiale, pe când era managerul absolut al “Giurgiu Nav” și chiar mai înainte de asta, adică “pe vremea ailaltă“.

Atmosfera se încălzește cu fiecare nou pahar golit. Nae anunță recuperarea colegului nostru Vasea Stein, care-și duce zilele fericite în însorita Californie - pentru noi un Eldorado virtual. Apropo de Vasea, la reluarea comunicărilor “*emailistice*” cu el, i-am trimis

o poză în care suntem împreună în fața sălii LA, într-o pauză în care grupa noastră, 572, poza fericită, fără să știe ce rezervă viitorul membrilor săi imberbi (aveam cam 17,5 ani!).

(NR: Greșești Năică, aici eram în anul III, adică aveam 19 ani!)

Tot ceva de felul ăsta s-a întâmplat cu Ermil Văleanu “*du Montreal*”, care însă s-a afișat împreună cu o serie de colegi anul ăsta, pe 8 octombrie, în același cadru ca cel din pozele de față, fiind recuperat și el, după același interval de timp de la absolvire, ca și Vasea.

S-au întrecut să facă poze “*adunăturii*”, într-o concurență “*fără scrupule*”, Radu Gruia și Nae Enescu. Ei, separat, și-au trimis capodoperele colegilor care și-au dat adresele de e_mail. Calitatea pozelor? Le veți vedea în numărul de față al revistei!

Despre ce s-a discutat? Puțină politichie, puțină bârfă “*constructivă*”, ceva despre nepoți și alte elemente familiale și, în avans: cam cum vom petrece sfârșitul anului ăstuia și începutul următorului. Dacă vom ajunge până acolo!? Sperăm ...

Până una alta, am început să bem, fiecare ce i s-a potrivit mai bine... Eu aveam în minte, amintirea gustului coniacului Remmy Martin, care prin '64 se găsea la magazinul Unic din București, inaugurat în perioada de “*deschidere spre occident*” a “*domniei*” lui Gh Gh-Dej, când i-am “*rupt gura*” unei nemțoaice, agățată la Mamaia, cu expunerile noului magazin de pe Magheru. Atunci i-am cumpărat ceva de vreo 300 de lei, printre care și o sticlă de gin Gordon, care la ei în RDG nu exista. Nu știam pe atunci ce ne așteaptă la cotitură...

Încet, încet timpul a trecut într-o atmosferă de tineret “*de vâsta 2,5*” (ca să nu zic a treia), cu promisiunea lui Stănel Bone că în curând ne va prezenta noua producție de “*pelin roșu de Slobozia de Giurgiu*” pe care el îl prepară cu multă măiestrie și dragoste, în primul rând ca să-l ofere colegilor de promoție...

Am plecat de la întâlnirea noastră lunară de suflet, cu speranța că voi mai avea prilejul să particip alături de colegii și prietenii mei, inimile noastre bătând la unison de vreo 50 de ani...

Să dea Dumnezeu să trăim și să fim cât mai mult timp împreună!

NR: Acordăm un premiu- o sticlă de vin negru - cui poate să spună numele tuturor “*indivizilor*” din poza veche.

Noi despre NOI

COASTA DE AZUR – LA CÔTE D'AZUR

Radu Gruia

Am promis și mi-am promis să ordonez și să conturez cu fidelitate „stiva” de impresii recoltată în sejurul de 8 zile pe Coasta de Azur franceză. Dar a trebuit să aștept ceva timp, poate nu îndeajuns, până când „procesarea” semnalului emoțional recepționat pe parcurs să-mi permită să trec la agregarea lui pe o structură hard, adică exact materialul pe care-l citiți. Mă rog, recunosc că nu-i ușor, dar nici prea greu! Deci merită, mai ales dacă mă gândesc la „beneficiarii” principali ai încercării mele, adică tocmai voi, dragi colegi! Așa dar, să începem. Ca la orice început, cu un.....

Prolog

Totul a început Miercuri, 22 martie 2006 la 2.17 pm, când am primit un e-mail de la partenerii francezi pentru care lucrăm, Ileana și cu mine. Eram astfel înștiințați că este demarată pregătirea reuniunii bienale a Agenților firmei, aceștia fiind așteptați pe data de 16 septembrie, cel mai târziu orele 5 pm pe Aeroportul Nisa Coasta de Azur. După cum puteți constata, „perfect fit” cu data întâlnirii noastre pentru cei 45 de ani de la absolvire, care avea însă să fie stabilită ulterior.

Am confirmat, de bună seamă cu plăcere, participarea și am început și noi pregătirile noastre: itinerarii, documente de călătorie, rezervări, evaluarea costurilor etc. După epuizarea mai multor variante de călătorie cu avionul, pe 5 aprilie am reușit să facem rezervarea билетelor la „faimoasa” firmă de transport călători **EUROLINES**, pe direcția **București-Nisa-București**, pentru datele de 14/09/2006, orele 21.00 (plecare) și respectiv 22/09/2006, orele 17.00 (întoarcere). Privind retrospectiv, acțiunea a determinat efecte atât pozitive (cost de 4 ori mai redus decât varianta avion), dar și negative (condiții de călătorie care au solicitat la maximum capacitățile de rezistență psihică și fizică ale pasagerilor)

Călătoria tur

Datorită mijlocului de transport (autocar), evenimentul este nerelevant, neinteresant și chiar neplăcut. Ce altceva s-ar putea spune despre

nerespectarea itinerarului orar și a traseelor, comportamentul abuziv și necivilizat al personalului de bord, lipsa ghidului de traseu? Exemple: plecarea a fost amânată, fără nicio justificare, cu 3,5 ore! Din București până la Nădlac (granița), durata de parcurs a fost de 12 ore, personalul de bord a pretins de la pasageri o „taxă de indulgență”, destinată reprezentanților autorităților maghiare (!!!), (faptul s-a repetat la întoarcere), întârziere de 5 ore la trecerea frontierei maghiare etc. Dacă luăm în considerare și durata totală a parcursului – cca 40 ore - se poate contura o imagine de ansamblu deloc favorabilă.

Traseul : București-Pitești-Râmnicu Vâlcea-Sibiu-Deva-Arad-Nădlac; Nagylac-Szeged-Rábafüzes; Austria; Italia Nord-Ventimiglia; Nisa.

O adevărată sculptură — operă de artă la scară naturală—plasată între mare și munte, Coasta de Azur se desfășoară, pe cca 140 Km de drum rutier șerpuit de-alungul coastei, între granița italiană și limita de vest a departamentului Var. Cel care i-a „dăruit” în 1887 numele, a fost poetul francez Stéphen Liégeois. Numele evocator, ascunde un ansamblu al diversităților caracteristice pentru acest colț al Franței:

- *Istorice*, de la siturile preistorice la castelele medievale, de la ruinele romane la sătucurile cățarate pe pantele piemontului, de la bisericile romane la operele arhitectonice sau de artă, cele mai recente.

- *Geografice*, oferind somptuase peisaje ale stâncilor colorate din golfurile care se înlănțuie, parcă moleșite de soare, la **Esterel**, falezele abrupte ale cornișelor de la **Eze**, **Menton** și **Monaco**, sau numeroasele văi cu pereți abrupti, încastrate în formațiile montane limitrofe orașului **Nisa**.

- *De habitat*, trecând de la mari aglomerări urbane active la micile sate admirabil conservate, martori ale unui trecut intens, bogat în evenimente, de la ambientul vesel și zgomotos al pieței din **Cours Saleya** la spațiile largi ale **Parcului Mercantour**, paradisul Caprelor Negre, Marmotelor și Iubitorilor de Natură.

- *Climatice*, care-ți permit să admiri, scăldat în albastrul imens al Mării, culmile înzăpezite ale Stațiunilor de sporturi de iarnă **Auron**, **Isola 2000** sau **Valberg**.

- *De vegetație*, care combină parfumurile plantelor aromatice, mimozei, trandafirilor, iasomei sau lavandei cu speciile uimitoare grupate în Grădinile

Botanice. Exotismul rafinat al Palmierilor, simbolistica existențială a Pinului Parasol, agitația citadină și calmul seren al satelor, freământul dulce al valurilor și duritatea stâncilor, toate „asamblate” sub bolta de Azur a razelor unui soare mai mult decât generos, reprezintă valorile de spirit pe care Coasta de Azur le oferă, spre profit și aducere aminte, tuturor celor care vin să o cunoască.

Din punct de vedere turistic, principalele locații se grupează în nouă segmente ariale înglobând orașe, comune sau sate, astfel :

Tinutul Mentonez, cu : Menton – Sainte-Agnes – Castellar – Gorbio – Sospel – Roquebrune Cap-Martin.

Monaco. De la Monaco la Nisa, cu : La Turbie – Peille – Laghet – Cap d’Ail – Eze sat – Beaulieu – St Jean-Cap Ferrat – Villefranche-sur-mer.

Nisa. De la Nisa la Antibes, cu : Villeneuve-Loubet – Cagnes-sur-mer – Biot – Antibes – Juan-les-Pins – Golfe-Juan – Vallauris.

Regiunea Loup, cu : Gorges du Loup – Gourdon – Bar-sur-Loup – Tourette-sur-Loup – Vence – Saint Paul.

Tinutul Grasse, cu : Grasse – Cabris – Saint-Césaire sur Siagne – Peymenade – Valbone – Châteauneuf-de-Grasse – Opio – Mouans-sartoux – Mougins.

Cannes și zona limitrofă, cu : Le Cannet-Rocheville – Cannes – Les îles de Lérin – La Bocca – Mandelieu-La Napoule – Théoule.

Coasta de Azur Varoază, cu : Massif de l’Esterel – Saint-Raphaël – Fréjus – Sainte-Maxime – Port-Grimaud – Saint-Tropez.

Locațiile pot fi reperate pe imaginea următoare, care reprezintă un fragment din harta turistică a regiunii. Dar, mă simt obligat să spun, cu tot regretul, că am „călcat” doar șase din localitățile de mai sus ! Asta este. Poate altădată o să avem mai mult „timp”. Să dea Dumnezeu! Și acum, o relatare a unei mici întâmplări cu caracter anecdotic: Eram pe drumul de întoarcere, în nenorocirea aia de autocar zdrăngănit.

Unu’ care stătea în dreapta mea, un Ardelean din Sebeș-Alba, cu un aspect destul de civilizată și care se urcase cu noi la Nisa, mi se adresează :

– Pot să vă întreb ceva ? Dar nu vă supărați pe mine!! – Da, vă rog, cum să mă supăr ?

– Știți, eu am fost la Nisa și am o nedumerire. Care este Domnule Coasta asta de Azur ? Este cumva strada aia lungă de pe malul mării ? Oare ? Știți, eu nu mă prea descurc cu franceza și n-am înțeles cum stă treaba. Iar francezii fac atâta caz de chestia asta.....

– Stimate Domn, Coasta de Azur nu este strada de care vorbiți Dvs., este

Sainte-Maxime, Saint Tropez

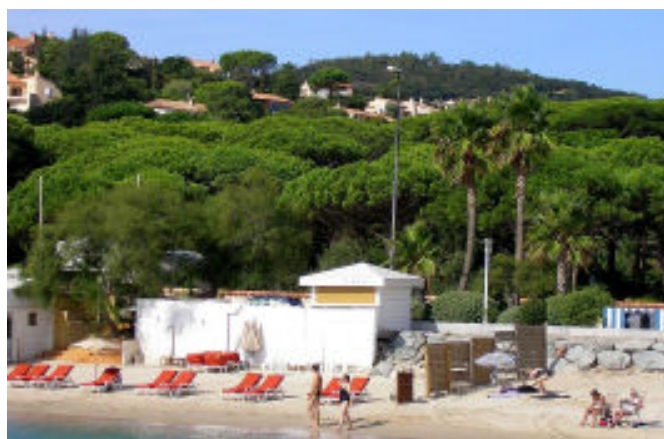
Ziua 1, Sâmbătă 16 septembrie. Supliciu nostru pe 6 roți ia sfârșit în *Gare routiere* din Nisa, unde ajungem – surpriză de proporții – la ora prevăzută în itinerar și anume 13.20, ora locală. Încă amețiți și anchilozăți ne grăbim să ne recuperăm bagajele și să

căutăm peronul de pe care operează linia 98 – *Gare routiere-Nice Aeroport*. Peron care se află în imediata apropiere al celui la care este parcată „zdrăngăneua”! Ne urcăm în autobuzul urban al liniei și cumpărăm 2 bilete pentru Aeroport, terminalul 1, unde suntem așteptați de Juliette. Biletele, costând 8 E, se dovedesc a fi legitimații de călătorie cu valabilitate de 1 zi, pe toate traseele transportului public local. Ajungem la Aeroport după un traseu de cca. 20 min., care parcurge celebra *Promenade des Anglais* pe aproape toată lungimea ei! Impactul cu peisajul și atmosfera sunt șocante: marea bleu-ilustrată, plaja amenajată și plină, palmierii, vegetația și clădirile, circulația auto și pietonală, ce mai, trecem în starea „mucles cu ochii căscați”! Toate „belelele” dispar ca prin farmec! Ajungem la Terminalul 1, debarcăm cu arme și bagaje, ne instalăm undeva în sala SOSIRI în fața unui bufet de incintă, a cărui ofertă nu poate fi ignorată. După ce o onorăm, Ileana trece pe stand-by, iar eu lansez operațiunea „căutare Juliette” care are misiunea să ne recupereze și să ne trasporte la Sainte-Maxime. O identific repede din mulțimea care aștepta ieșirea pasagerilor diferitelor zboruri și aflui că mai are de „adunat” colegii din India și Turcia. Așa că mai stăm. În sfârșit suntem toți. Ok, dar mașina era parcată la terminalul 2, la care se ajunge cu o navetă. Iar hurducăm bagajele transferându-le prin pasaje, cărucioare și port-bagaje, de data asta în formație de 6+2 și în jurul orei 15, demarăm către „punctul operativ de comandă”, adică hotelul *Les Jardins de Sainte-Maxime*. Rulăm pe Autostrada A8, Juliette afișând cu nonșalanță calități atipice pentru o față, pentru că parcurge traseul cu 120-130 Km/h, într-o manieră de veritabil profesionist al volanului. Treaba mi-a plăcut atât de mult încât i-am și spus-o. A zâmbit ușor și m-a întrebat: Nu merg prea repede? I-auzi bre!

După aprox. 40-45 minute ajungem la hotel și în sfârșit ne putem relaxa în camera noastră. Bineînțeles că fac repede ceva poze. După care odihnă. Până la orele 21, când este programată cina. Pentru care ne pregătim cu ținuta de rigoare și coborâm la timp. Lumea este adunată pe terasele hotelului, pentru aperitive. Ne vedem colegii și gazdele, toți au sosit și așteaptă să se bucure de seara plăcută și ambianța prietenească a reuniunii. Masa este servită în stil bufet american, cu platouri pline de bunătați și un grătar măreț, de vreo 1,5 metri diametru, totul ud de vinurile lor tradiționale, albe și roze. Dealtfel, din acest punct de vedere, gurman-deria franceză s-a ilustrat copios pe toată durata întâlnirii: nu cred că a fost vreo masă fără vinuri și toate de bună calitate, specifice zonei. Dar, ca o curiozitate, francezii nu agreează băuturile distilate, “tăriile” cum le spunem noi. Singura băutură de acest gen, apreciată exclusiv pentru finalul de festin este, bine înțeles Coniacul. Apropo de gurmanderie. Din cauza consumului de vinuri, dealtfel la toate mesele servite în cursul zilei, codul rutier francez prevede o toleranță pentru alcolemie de 0.3 sau 0.4 ‰! Iar la noi, aceiași valoare va fi...0.000... Halal ! *Enfin, passons ! No comment!*

Cu înscrierea mea pe o listă de amatori pentru o vizită la Saint Tropez, oferită de organizatori pentru după-amiaza zilei următoare, se încheie prima zi, pentru noi urmând prima noapte de somn după cele două petrecute în „zdrăngănea”.

Ziua 2, Duminică 17 septembrie. După micul dejun, îi urez succes Ilenei la întâlnirea de lucru și îmi văd de ale mele. Adică decid să mă duc, după vreo cinci ani de pauză, să fac o baie în mare. Zis și făcut. Întreb la recepție cum pot să ajung la plajă, aflu și pornesc. Drumul trece prin „Grădina Botanică” – de fapt un părculeț cochet – unde arborii sunt „prezențați” trecătorilor cu tot dichisul de rigoare.

Așa fac cunoștință cu *Pinul Parasol* care domină cu autoritate peisajul și este considerat un simbol al litoralului mediteranean. În părculeț este umbră și liniște. De pe o placă comemorativă aflu că locul a fost inaugurat cu 2-3 ani în urmă în prezența Excelenței sale Dl. Alain Juppé, Ministru de Externe. Ies din părculeț, traversez faleza și.... sunt pe plajă. Mă orientez la un segment delimitat cu garduri din nuiele și îmi aleg un chaise-long din șirul dublu aliniat la soare. Apare imediat un tânăr cu alură athletică care aduce și plantează umbrela înfigând-o în nisip.

Vremea este splendidă, plaja aproape goală, mă întind pe chaise-long și profit de toate. Nemaipomenit. Baie în Mediterana. Apa nu numai că este foarte plăcută, dar este și absolut curată, parcă ar fi piscină! Plec la ora 13, pentru dejun. Care este servit tot pe terasa restaurantului, precedat de aceleași aperitive.

La 14.30, adunarea la Recepție pentru excursia la Saint Tropez. De data asta, grupul este dat în grija lui Delphine, o alta colegă de la firmă. Care procedează întocmai ca un ghid profesionist: ne numără și plecăm spre port, de unde vom lua „*Green boats*” (navetă) pentru Saint Tropez. De fapt este o traversare a micului Golf cu același nume. Cele două porturi se privesc unul pe altul de pe malurile respective. Traversarea durează cca.15 minute și debarcăm la pontonul din portul de destinație. În deschiderea show-ului, intră marile yacht-urile ancorate la danele exterioare. Pentru mine care văd pentru prima oară asemenea obiecte, dimensiunile (40-50 metri lungime) și opulența imaginilor sunt impresionante.

Debarcăm pe faleza portului șiliber până la 18.30 când convenim să ne revedem la pontonul navei, pentru întoarcere. O pornesc de unul singur, căscând gura la ce văd. Și ce văd: niște „monștri” *Ferari*, vreo 10-12 parcați cu spatele la puzderia de yacht-

uri ancorate în rada interioară a portului. Toți de culoare roșie, cu motoare în spate, ocupând cam jumătate din lungimea totală a modelului. Pe bord, contorul de viteză se termină cu...320 Km/h ! Indicativ de tip S 335. Mă hotărâsc să las faleza și să fac un pic, cunoștință cu orașul propriu-zis. Este momentul să scriu câte ceva despre ...

Saint Tropez.

Ca mai toate localitățile regiunii, povestea lui începe din antichitate, sub denumirea de *Athenopolis* sau *Heraclea Caccabaris*, nume preluat de Thermidorieni în 1793. În secolul 11 este consemnat sub alt nume *Ecclesia Sancti Torpetis*, după un Centurion al lui Nero, Torpés, executat la Pisa pentru convingerile sale religioase. Trupul și capul său, au fost puse într-o barcă împreună cu un câine un și un cocoș, care ar fi trebuit să le devoreze. Dar barca a eșuat pe locul unde este astăzi orașul purtând rămășițele intacte. Numele actual datează din sec.18, din perioada post-revoluționară. Raidurile Saracenilor, stăpânirea Viconților de Marseilles, războiul dintre Ludovic II D'Anjou și Charles de Duras, din sec.14, distrug complet orașul. În sec. 15 este refăcut de familia din Genoa și este declarat Republică. În sec. 16 și 17, Saint Tropez este un port cunoscut, frecventat mai mult de către corsari și aventurieri, iar mai târziu de pescari și navigatori. Renumele stimulează apetitul turcilor, spaniolilor și trupelor Ducelui de Savoia, care întreprind numeroase atacuri. La începutul sec. 20 orașul trăiește și se dezvoltă datorită portului său utilizat de pescari și armatori de nave. În 1944 portul este distrus și va fi reconstruit după război.

La începutul deceniului 6, artiștii parizieni din cartierul Boem se instalează, pentru sezonul estival, la Saint Tropez. Obiceiul „prinde” și aduce aici din ce în ce mai multe personalități artistice de renume, scriitori, actori, pictori, care dau orașului renumele ce se păstrează până în zilele noastre.

*

Versiunea modernă a orașului medieval „oferă” vizitatorului linia elegantă a mulțimii de yacht-uri aliniată la cheiuri, care primește replica micilor și cochetelor localuri aliniată de cealaltă parte a falezei, „separate” de parada neîntreruptă a turiștilor și rulajul la ralenti al mașinilor scumpe, care se lasă, cu nonșalanță, admirate de trecători. (Întors la hotel, l-am abordat pe Marco, colegul italian, rugându-l să spună

ce era cu „monștrii” de la Ferrari. Nu auzise despre S 335. A presupus că este vorba despre o promoție. Și a avut dreptate !

În spatele liniei café-urilor terasate găsești străduțele pitorești ale vechiului oraș, păstrate aproape exclusiv în beneficiul turiștilor, deoarece abundă de restaurante și localuri de tradiție și de o diversitate de magazine care oferă suveniruri, de tipul „am trecut și eu pe aici”. Pe traseu, mă întâlnesc cu grupul de doamne de sub „comanda” lui Delphine și lansez onorabila propunere „How about drinking something?”, drept care ne instalăm repezitor pe una dintre faimoasele terase. După ce ne odihnim și ne răcorim puțin, ne îndreptăm către pontonul navei și ne întoarcem la Sainte-Maxime, la hotel, tocmai la timp pentru a ne pregăti pentru cină. Am în sfârșit ocazia să o întâlnesc pe Evelyne, care lucrează cu noi de vreo 4 ani, dar ne cunoșteam exclusiv de la telefon și mail-uri.

Va urma

Am gustat din raiul american

- partea a doua: Chicago, prima săptămână -

Corina Firuță

Aș vrea, înainte de a începe povestirea propriu-zisă a periplului nostru pe pământ american, să precizez de ce am ales un asemenea titlu. Pe de o parte, pentru că tot ce am trăit în aceste 28 de zile, ne-a convins că viața poate fi ca un rai. Dar noi am cunoscut numai viața oamenilor din stratul de mijloc al Americii, nici a celor foarte bogați, nici a celor foarte săraci. Nu am dat mâna cu nici un milionar însoțit de vreo trupă *bodyguard*, dar nici cu un sărac. Nu am văzut niciun cerșetor, niciun sărman care să caute prin cutiile de gunoi, sau să doarmă pe băncile de prin parcuri, așa cum am văzut în filme. În New York am traversat Harlemul cu *coach*-ul pentru turiști, am iscodit cu privirea de pe platforma de sus a acestuia, dar ni s-a spus să nu coborâm acolo nici chiar în plină zi și nu am avut curajul să coborâm. Am rămas în raiul nostru, unde tot, absolut tot ce-am trăit a fost ca în basm! Și acum, hai să plecăm la drum!

Luni 10.07.06 Soare. Ca să ne întâmpine la aeroport, Rodica plecase de la birou, pentru masă. Eu n-am înțeles asta și am făcut o gafă. Vrând să fiu politicoasă, la întrebarea „*Vă este foame, mergem la masă?*” am răspuns că nu ne este foame. Era ora locală 11, dar pentru noi, timpul ieșise cu totul din orice ritm. Am dus-o pe Rodica înapoi la serviciu și Radu ne-a plimbat prin Chicago. Am fost impresionați de străzile foarte largi, de blocurile înalte, dar într-un ansamblu plin de culoare, nu așa cum ne imaginam

noi zgârie-norii cenușii din filme. Eram atât de uimiți, de emoționați, încât nu am făcut fotografii. Intenționam oricum, să facem pe jos același drum.

Am ajuns în „centru”, adică în fața parcului Milenium, unde copiii se zben-guiau sub un *duș* care se revărsa de pe un fel de cutie de beton, pe

laturile căreia se schimbau imagini colorate. Cred că n-ați înțeles nimic, dar poate vă ajută fotografia de alături.

Am mâncat la un restaurant tailandez, în sistemul „plimbă farfuria”, adică am comandat fiecare altă supă și altă mâncare, în general din vietăți de mare, pe care le-am rotit ca să gustăm toți din toate. Nu ne-am lins noi degetele la propriu, dar la figurat, da! Plus ambianța cu multe decorații sculptate și statuete filigranate. Ne-am promis să mai revenim aici dar ... n-am mai avut timp.

O altă plimbare: kilometri de-a lungul șoselei, care avea lacul Michigan pe o parte și pe cealaltă, un spațiu verde umbrit de copaci imenși și doar undeva, în spatele acestora, blocurile înalte, cu vârfurile pierdute în ceață. Totul - foarte curat și proaspăt.

În drumul spre *casă*, am trecut printr-un cartier cu case foarte vechi, locuit astăzi de populația de culoare; case în stil englezesc, care nouă ne-au plăcut foarte mult.

În fine, am ajuns în *satelitul* Chicago-ului în care locuiesc Rodica și Radu. Ne-au uimit vilifoarele (simt nevoia să le alint, dar ele sunt ditamai căsoaiele) din Western Springs. Multe dintre ele au arborat la intrare, steagul american, în semn de recunoștință, zice Rodica, pentru ceea ce le oferă acest pământ. Așa, fără garduri între ele, casele par așezate pe o pajiște și nu ghicești grija locatarilor ca totul să arate atât de perfect.

Casa lor are trei nivele - unul la demisol, în care există o cameră cu un pat dublu, în care am dormit eu și Simona. Au *ciupit* o mică suprafață din ea, în care și-au amenajat o saună și o cadă jacuzzi. Vis-a-vis de această cameră este o spălătorie foarte încăpătoare, cu mașină de spălat și uscător, dar în care mai domnește și un congelator generos - din care se alimentează frigiderul din bucătărie. De

menționat că în holișorul de la demisol dă și o cameră-depoziț, pe care Rodica mi-a deschis-o. Sunt acolo, tot felul de obiecte și tablouri, amintiri dragi, pe care însă, Radu le-a strâns din casă, odată cu reamenajarea din primăvară, ca să dea interioarelor lejeritate și eleganță. Din holișor urcă o scară, pe care se plimbă mereu, în urma stăpânei și vizitatorilor, *Princes and Duchess*, cele două pisici siameze. Totuși, locul lor preferat de leneveală este sus pe dulap!

La nivelul solului se află numai bucătăria, dotată cu tot ce-ai putea visa, inclusiv cu uși glisante care se deschid spre verandă. Veranda este acoperită și dotată cu un grătar, dar cea mai importantă aici, este grădina, pe care o iubesc și o îngrijesc amândoi. Grădina este totuși, îngrădită, dar verușele și iepurii nu respectă gardurile, spre necazul amfitrioanei! Iar în mijlocul grădinii tronează un copac superb de magnolia!

Din holul de la acest nivel există o ușă înspre garaj și câteva trepte spre livingul spațios și deosebit de elegant, amplasat peste garaj. Aici se află o masă imensă de lemn masiv, cu scaune grele, o canapea capitonată cu piele, în care te afunzi cu totul, unde Dragoș a petrecut multe ore, până noaptea târziu, în fața televizorului. Cândva, când era micuț, el putea să scrie în engleză mai bine decât în română - primele clase le-a făcut într-o școală în limba engleză - așa că nu are nevoie de traducere la filmele americane. Eu am studiat engleza la maturitate și chiar dacă sunt mai stăpână pe gramatică, stau prost cu înțelegerea în vorbirea curentă, mai ales în americană.

În fine, la ultimul nivel, se află dormitorul și două birouri - unul al Rodicăi și unul al lui Radu - fiecare cu calculatorul lui. Radu i-a pus pe perete, în biroul ei, fotografii cu personalități și diplomele pe care Rodica le-a obținut de-alungul carierei. Radu este cel care i-a amenajat biroul aici, căci în timpul vieții profesorului Bărănescu, biroul ei fusese la demisol și ea nu se urnea de acolo. În biroul lui Radu, i-au umflat lui Dragoș, o saltea dublă, pneumatică, în care băiatul a dormit ca un pașă.

Ne-am simțit foarte bine în casa lor, protejați de atenția și grija lor permanentă. Poate mai mult decât tot ce-am văzut în Chicago, atenția lor ne-a provocat cea mai mare emoție și asta este valabil și în timpul vizitei în Las Vegas, din partea lui Emil și-a Alexandrei și în New York, din partea părintelui Damian, care ne-a oferit găzduire chiar în lipsa dumnealui de acasă. Mai ales datorită acestei călduri,

pe care am simțit-o tot timpul din partea tuturor, putem spune că am fost în raiul american. Totuși, dacă ne gândim bine, ar fi mai corect să spunem: *am gustat din raiul românilor din America.*

Marti 11.07.06 Ploaie. Ne-am trezit la ora 8. Radu a avut dreptate - după o primă zi mai încărcată, am intrat fără probleme în noul fus orar. Am luat un lung mic dejun - lung din cauză că am tot vorbit de una, de alta. Apoi Rodica a plecat la birou și noi, cu Radu, am ieșit prin magazinele locale - dar ce magazine, cât niște hangare! - de articole pentru casă, de jucării, de calculatoare. Pentru început, nu ne-am îndemnat să facem cumpărături, nu chiar domneam în bani!

Am mâncat târziu de prânz, împreună, supă de zarzavat din pachete congelate și lasagne din porții de dietă, porumb fiert și cremă de fructe - Radu și Rodica sunt într-o cură de slăbire, au vrut să gustăm și noi masa lor obișnuită, care chiar ne-a plăcut!

Miercuri 12.07.06 Soare. Ei se trezesc devreme dimineața și fac cumpărături sau merg la sala de fitness. Noi ne-am mobilizat mai greu. Abia pe la ora 10 ne-a dus Radu la gară și până să protestăm ne-a și luat biletele de tren pentru Chicago. O jumătate de oră - nici n-o simți! Am privit fascinați tot drumul - găurile, casele, drumurile. Am intrat în vorbă cu vecinii de scaune!

În gară, surpriză! Eram ca într-un megamagazin din care nu mai știam pe unde să ieșim - noroc cu indicația Rodicăi (dată pentru aeroport): căutați mereu indicatorul *EXIT* - doar așa am scăpat cu bine!

Am ieșit în stradă direct pe malul râului Chicago, și am privit multă vreme vaporășele. Apoi am plecat, urmărind harta primită de la cei doi R, spre parcul Milenium. Eu fotografiam totul (avem peste 900 de poze!) și Simona filma cu camera (5 casete).

Ni se părea miraculos că hoinăream de capul

nostru și priveam totul cu nesaț. Ne-au impresionat cutiile cu flori puse pe stâlpi, la ferestre, în vase imense de piatră pe trotuare. Și toate aceste mii de flori sunt înflorite, cu frunze verzi - adică îngrijite!

Am trecut print-un bloc, dintr-o stradă spre alta, pe un culoar luminat *a giorno*, cu

vitrine înalte și în care cânta un cetățean, la un pian amplasat în acest hol.

Am ajuns la intrarea într-un teatru de balet pe care, am aflat că puteam să-l vizităm în anumite zile. Am ajuns la Institutul de Artă, muzeul fiind accesibil gratuit, după ora 17. Am ajuns iar la Milenium. Simona s-a descălțat și ea ca să se bălăcească împreună cu copiii; ne-am privit în marea *boabă de fasole!*

Am traversat grădina și am ajuns la splendida

fântână arteziană - copie după cea de la Versailles, care amplasată la intersecția unor mari artere, este vizibilă din multe direcții.

Am mâncat la un mic restaurant irlandez un burger american.

Cam așa a trecut ziua. După șase ore de umblat, bielele mele sandale, oricât de comode îmi erau, mă roseseră de tot! Nu cred că mă mai puteam încălța a doua zi, dacă Rodica nu mi-ar fi dat adidașii ei, cu care am bătut apoi America, fără griji! Și Simona a beneficiat de o pereche! Rodica ne-a instruit că la ei, nimeni nu se uită cum ești îmbrăcat - totul este ca tu să te simți bine!

Joi 13.07.06 Toată dimineața am citit povestea lui Radu, pe care urma s-o trimită lui Gruia, pentru cartea promoției. M-a impresionat faptul că el și-a analizat atât de amănunțit întreaga viață. Nu-i ușor să spui totul; sunt unele lucruri greu de recunoscut, dar de povestit altora, chiar dacă acești alții îți sunt prieteni!

Am așteptat-o pe Rodica, pentru că plănuisem o după-amiază împreună. Am plecat pe la ora 15. Am vizitat mai întâi universitatea GBS. Ne-au plăcut enorm grădina interioară acoperită și sălile de seminarii elegante.

Am intrat și în policlinica universitară. Apoi, în Chicago, mașina a rămas în parcare, Radu s-a dus să asiste la cursurile unui profesor, iar noi am plecat spre muzeu.

Rodica ne-a oferit o ceașcă de ciocolată caldă, la Moonlightnind, o cofetărie - care sunt foarte rare în America - și la ora 17 am intrat în Muzeul Institutului de Artă. Am văzut multe opere importante dar ce ne-a interesat mai ales, au fost Brâncușurile și arta amerindienilor.

La ora 21 eram în fața clădirii *Radio7²⁰*, admirând pietrele încastrate de pe pereții exteriori, aduse de reporteri din călătoriile lor în întreaga lume. A venit și Radu, de la universitate, și am plecat cu toții spre clădirea Hancock, unde am urcat la ultimul etaj. Spectacolul orașului noaptea, este fantastic! ... Risipă de lumini pe kilometri în zare... Dar costă 10\$ de persoană. A fost din nou, cadoul lor.

Am ajuns acasă după miezul nopții și am dormit până la...11 dimineața!

Vineri 14.07.06 Am auzit că ziua a fost închisă dimineața, dar era soare când am ajuns la restaurantul mongol, unde am mâncat cu 7\$ de persoană, cât am putut. Și am putut, pentru că toate ne tentau! Mai ales sosurile. Și după ce ne-am declarat ghiftuiți, am trecut la fructe: licii (un fruct roșu de mărimea unei corcodușe), ananas, mandarine, pepene galben și roșu și vreo două prăjiturile!

Rodica a plecat la birou dar noi ne-am întors acasă, Am studiat cu Radu ce aveam de văzut în New York.

Seara s-a terminat în grădină, cu salată de roșii cu brânză, cu pepene roșu mexican - o bunătate, și înghețată. Și mai ales, o seară luminată de licurici! (O singură dată, mai văzusem așa ceva, prin '85, pe când lucram la Anina!) Erau mulțime prin iarbă, dar și prin copaci.

Sâmbătă 15.07.06 Radu și Rodica planificaseră pentru seară o excursie la Ravinia, ca să ascultăm un concert Gershwin. Dar pentru dimineața ne invitaseră la sala de fitness. Ne-am trezit cu toții, mai târziu. Rodica ar fi renunțat la gimnastică, dar Radu a fost necruțător! Nu însă și pentru el! Așa că ne-am sportivit fără Radu. Mai întâi la aparate: eu nici n-am putut să urnesc pârgăhiile! I-am admirat pe Rodica și pe Dragoș, aflați în forță! Eu am alergat puțin cu Docika, antrenoarea, și am înotat cu ei. Ba am intrat și în saună, lucru rar, pentru că nu o suport de obicei.

La întoarcere, Rodica ne-a dus în cimitirul unde este îngropată urna profesorului Bărbănescu. Am fost foarte impresionați de pajiștea îngrijită, plină de flori, emanând atâta pace, atâta culoare, atâta frumusețe!

Imediat după masă am plecat spre Ravinia. Ne-am

mai oprit pe drum, să privim plaja, pe malul lacului, așa că am ajuns pe la ora 18, când deja *sala* era plină. Adică peluza de iarbă, pe care au încăput mii de oameni! Este posibil așa ceva?! Rodica și Radu cumpăraseră scaune pliante special pentru această zi, aveam și niște sandwich-uri și o sticlă de vin. Lumea ne-a făcut loc să încăpem și noi pe un petic de iarbă și după noi au mai venit mulți alții, care tot încăpeau pe undeva. Toți cei prezenți erau relaxați și mai ales atât de binevoitori! Concertul a început cu imnul Americii și toată lumea s-a ridicat în picioare și a dus mâna la inimă și cei mai mulți chiar cântau. În spatele nostru, cinci africani cu turbane pe cap, aveau voci sonore și armonizate. Apoi, concertul a fost de neuitat! Am ascultat Gershwin, în țara lui!

Se-ntunecase de mult când ne-am ridicat să plecăm. Și n-o să credeți, dar în urma noastră, peluza a rămas curată! Toată lumea primise câte un sac de gunoi, în care și-a strâns fiecare resturile. Era atâtă lume, că nu credeam că ieșim de acolo până dimineața! Mașina rămăsese departe, venisem cu un autobuz special care ne și ducea înapoi, nu puteam pleca pe jos. Ei bine, ne-am așezat la rând - coada făcea câteva curbe dus-întors, cred că era de cel puțin jumătate de kilometru - dar am mers încontinuu. Noi eram cei mai gălăgioși, numai gura noastră se auzea, într-o limbă străină pentru ei, care mergeau liniștiți unul după altul. Când ne-am apropiat de mașini, am văzut că și ele plecau absolut una după alta. Câte or fi fost oare? Am ajuns în câteva minute la parcare și în mai puțin de o oră, acasă! Asistasem la cea mai populară distracție americană și nu pentru vârfuri, ci pentru oamenii obișnuiți; poate nu și pentru săraci, dar în orice caz, pentru marea masă!

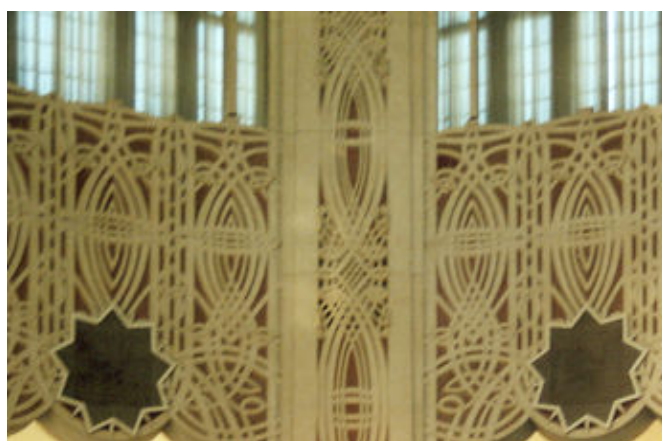
Duminică 16.07.06 Conform tradiției lui Radu și Rodica, de data asta fiind și noi integrați, duminica a

început cu un pahar de șampanie și pișcoturi, servite în grădină.

După care, Rodica ne-a propus o vizită la templul Baha'i. Din nou la drum! Dar a meritat! Atâta broderie în piatră, în lemn! Cuvintele sunt sărace ca să exprime bucuria noastră de a vedea. Există pe lume atâta frumusețe, am mai trăit ceva minunat!

Apoi ne-am oprit undeva, pe malul lacului, la un

târg de mărunțișuri și am cumpărat câteva fleacuri - poncho-uri mexicane (dar tarabele erau chinezești) și medalioane. Rodica mi-a făcut cadou un lanț cu o piatră mov, culoarea ei preferată, pe care o pun la gât, uneori, amintindu-mi de o duminică, pe malul lacului Michigan...

va urma

Correspondență

Prietenie (1)

Radu Mihalcea

Acum doua săptămîni am primit de la Sorin un e_mail cu titlul "Prietenie". Ce cuvînt frumos!

Dar ce înseamnă "prietenie" pentru noi, cei acum încărungiți și încovoiați de ani, așa cum ne descrie poetul Radu Gyr:

*Așa trec în fuga lor, Radule, Radule, anii
Ca ieri culegeam tot văzduhul pe spade fierbinți
Și iată-ne azi, potoliți întru răni și strădanii,
Uncheși înțelepți, pe obraji cu surîsuri cumiți.*

Și mai și suntem risipiți prin toate colțurile lumii...

Pentru mine, prietenie înseamnă în primul rînd că... Sorin s-a anunțat. De patru decenii și jumătate nu mai știam nimic despre el și acum este aici, undeva, aproape vecin cu mine – pînă la Calgary nu este decît o aruncătură de băț de vre-o 2000 Km...Dar oricum nu sunt 12.000 Km ca pînă la București...Aproape că-i simt răsuflarea în spatele meu...M-a și sunat în urmă cu cîteva zile, cînd o doamnă - rea de gură, dar patrioaaataaa! – chipurile m-ar fi făcut cu ou și cu oțet într-o scrisoare deschisă...El s-a revoltat...Așa face un prieten...Îmi este prieten! Minunat!

Eu...nici n-am citit scrisoarea. Mi-am dat seama în ce direcție evoluează doamna și...i-am răspuns că nu polemizez...O minciună! Nu polemizez la nivelul acesta...care din păcate se întîlnește foarte des acasă!...Dar ...polemizez cu mare plăcere! Să vă spună Corina!

Daaaa, am găsit un prieten...A meritat să-i scriu doamnei cîteva rînduri...Vezi de unde sare iepurele (prieteniei)? Nici nu te aștepți!

A păstra legatura între noi este cel mai profund semn de prietenie pe care ni-l putem acorda reciproc. Odată cu vîrsta rămînem din ce în ce mai singuri...Mulți ne-au părăsit de tot...iar cei care mai trăiesc sunt din ce în ce mai izolați de lumea dimprejur, se izolează ei înșiși tot mai mult în lumea lor, se închid, îmbătrînesc...

A păstra legatura între noi înseamnă a ajuta pe cel cu care am fost coleg să păstreze legatura cu

viața...chiar dacă este vorba numai de viața acestui grup de colegi care se încapățînează să facă altfel decît ceilalți, colegi care îl uită unul pe celalalt...

Dar nu numai atît! Legătura aceasta ne dă sentimentul de apartinere... apartinem cuiva... Apartinem grupului "Mecanicii '61" și ne definim prin aceasta! Viața capătă o dimensiune suplimentară!

Mă uit la ultimul numar al revistei "Mecanicii '61" cu mesajul lui Popică pe prima pagină. Ce minunată inițiativă a avut – el și colegii, o să-i iau pe rînd in acest serial – să inițieze această revistă...Citesc ce scrie el și văd că s-a interesat de ceilalți, a citit, comentează ce au scris, îndeamnă ca și alții să se pronunțe în același fel...Bravo, Popică! Tu ești un adevărat prieten!

De fapt, Popică este o descoperire mare pentru mine...Prima oară cînd ne-am reîntîlnit a fost în 1991, la 30 de ani de la absolvire, tot pe un vapor al lui Bonelu. (Să trăiești Bonelule, că mare pomană ți-ai făcut cu excursiile pe Dunăre! Un alt adevărat prieten!) Cu mersul lui legănat, cu părul cărunț dar des ca peria, cu vocea pătrunzătoare și întodeauna cu cîțiva buni decibeli mai puternică decît este necesar, Popică m-a făcut să bat în retragere...să mă închid. Și cînd mi-a și contracarat o propunere - ca a doua excursie pe Dunăre să n-o facem peste două luni, căci nu se poate aranja atît de repede la serviciu -...l-am pierdut de mușteriu! Dar excursia nu s-a mai făcut, timpul a trecut și Popică a rămas neschimbat: cu părul carunt și des, cu mersul legănat, cu vocea prea tare...Dar...face ceva minunat: revista noastră! Mulțumim Popică!

De descoperit, l-am descoperit citind ce a scris el despre personalitățile de la Călugăreni...localitatea în care s-a retras și în care și-ar dori să devină primar, ca să împingă ceva înainte! Desigur că a scris și despre el însuși...și acolo l-am descoperit pe cel care se ascunde de fapt în spatele fațadei, rezumată la păr cărunț, mers legănat, voce prea tare...Nu scriu mai mult, trebuie să descoperiți voi înșivă cine este Popică și mărturia sa despre ultima jumătate de secol! El nu mi-a dat nimic, eu am luat cartea lui de pe scaunul autobuzului, pe drumul nostru spre Constanța...Nu era pentru mine și cînd a observat, s-a încruntat puțin...Mulțumesc Popică! A fost o lectură foarte interesantă!

Dragi colegi...faceți la fel! Scrieți!

Ce istorie a lăsat și el în urmă! Ce bine că a scris despre cum și ce a trăit, că a ridicat un colț al învelișului sub care – la fel ca fiecare dintre noi – își ascunde partea delicată a sufletului lui...cea care are valoare, cea care dă dimensiune umană și ...pe care eu – cel puțin, dar cred că și ceilalți fac la fel - o caut în fiecare om, în spatele fațadei pe care poate s-o vadă oricine! Acolo, în spatele fațadei...au numai puțini acces!

De asta și îndemnul lui...și ...și al meu: haideți să ne deschidem sufletul și să arătăm cine suntem noi, cum gândim, ce am făcut în viață și de ce am făcut așa și nu altfel... Asta înseamnă prietenie...

Am descoperit că am ceva comun cu Popică: noi amîndoi am citit două cărți – Steaguri pe Turnuri și Poemul Pedagogic, scrise de pedagogul rus Macarenco – care ne-au influențat puternic tot decursul vieții. Eu am aplicat teoria educației prin muncă atât la mine cât și la cei din jurul meu și ...sunt foarte mulțumit de rezultatele obținute. În Vest, Macarenco este bine cunoscut dar absolut contestat. Mamăăă! Ce de bătalii – verbale – am mai dus cu cei care îl criticau și propăvăduiau o metodă moale de educație, propăvăduiau libertatea totală a copiilor, sperînd că aceștia își vor găsi singuri drumul lor în viață... Urmările – proaste – ale acestei educații

“libere”, fără efort dirijat, le-am întâlnit în Germania cu prisosință! Doamne, ce-o să se prăbușească Germania asta! Nu fiindcă l-a neglijat pe Macarenco, dar și acesta este un factor care se face simțit!

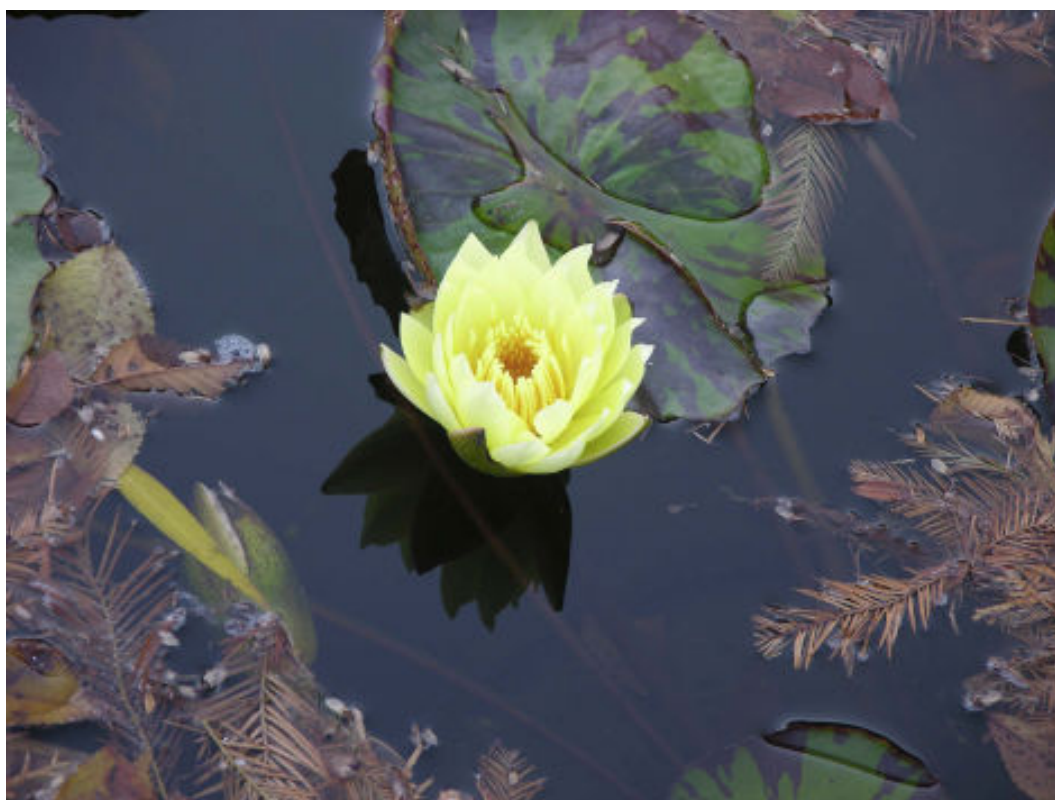
Va sa zică Popică a citit și apreciază asta! Dintr-o dată atitudinea mea față de el s-a schimbat radical. Ce minunat subiect de discuție o să avem, dacă o să ne mai întâlnim și o să avem timp pentru asta! Ce buni prieteni o să putem deveni...și asta numai fiindcă el a pus pe hîrtie ceea ce este în sufletul lui...El și-a deschis sufletul! El s-a oferit sa ne fie prieten! Ce minunat!

Bravo, Popică! Dar...fă-o și în cartea promoției și intră acum mai adînc în amănunte. Sunt decenii pe care le-ai rezumat în cîteva rînduri. Hai, mai ai o gramadă de scris!

A lăsa pe colegi să cunoască partea minunată, cea ascunsă, a lumii tale interioare...asta este prietenie.

Uite, mai am și eu ceva ce vreau să aduc pe această masă a prieteniei: rezultatele incursiunilor aparatului meu de fotografiat. Țasta, păcătosul, vede niște chestii...de rămîn și eu uluit. Dacă vă place, spuneți...Mai am cîteva...și...le pot adăuga la numerele viitoare!

(Va urma)

Fotografii de ultimă oră

S-a născut încă o moștenitoare în familia fiicei lui Sorin Dinescu: Bianca Nicole.

Ermil Văleanu ne trimite fotografia nepoatei sale, Nikita.

Caseta redacțională

Redactor fondator: Adrian Popa

Redactor șef: Corina Firuță

tel/fax 021.2237106, ed_alcor@yahoo.com

Redactori șef adj.: Mirel Vanca, Radu Gruia

Tehnoredactare computerizată: Cori Simona Ion

La mulți ani

... pentru cine-i născut în decembrie:

1 decembrie: Emil Dumitrescu

10 decembrie: Corina Firuță

16 decembrie: Florin Kessler

21 decembrie: Dumitru Mirea

22 decembrie: Ion Argireanu

22 decembrie: Stoian Petrescu

28 decembrie: Sotir Dodi

29 decembrie: Constantin Prică

30 decembrie: Titus Borlan

EDITORIAL (urmare din pag. 1)

3. *Pensiile vor crește – conform promisiunilor legate de intrarea României în UE – substanțial. Dacă vom adăuga și adoptarea facilităților pentru pensionari, existente în țările „europene” cu tradiție, nu vom avea motive de zgârcenie pentru a absenta de la a zecea „cincinală” (și nici de la întâlnirile pregătitoare, inclusiv „lunarele” de joia).*

Dar acestea sunt doar ipoteze. Numai că logica nesuținută de sentiment, mai ales acela de „nevoie de prietenie”, nu produce efecte, decât dacă unul dintre participanții cvasi-consecvenți, nu povestesc celor ce aleg neparticiparea (mi-e peste putere să înțeleg că a întâlni un coleg de promoție nu-ți produce plăcere), ce se întâmplă la aceste adunări (botezate de noi „adunături de mecanici”), unde schimbăm cu tot sufletul, impresii despre noi cei prezenți. Această pledoarie „pro causa”, suntem conștienți că nu va avea ecou la cei care se exprimă cu indiferență: „Ce am eu în comun cu absolvenții ăștia ai promoției mele?!” (mi-e rușine să spun din cine am citat). Dar – ca buni creștini – sperăm încă în minuni: Ce ar fi să aflăm vești de la gemenii Hovnanian, să ne trezim la întâlnirile noastre cu Lucică Glasberg, Vasea Stein (nu i-am mai amintit pe Dodi Sotir și Florin Grosu, care ne mai dau semnale din când în când), să reapară printre noi Virgil Clapon, Mihai Dinculescu, Victor Pachi, Dan Radu Dinescu, Gigi Grosu, Valeriu Matache, Carol Manițiu, Dan Nicolescu, Sto Petrescu, ca să-i amintim doar pe cei care ne provoacă foarte românescul sentiment de „dor”.

Invit deci – cu tot respectul - la o reflexie asupra relației umane și mai ales, a uneia cu un subiect pe care l-ai avut aproape câțiva ani buni.